Ч. 300 (14.197). Львів, субота 9. листопада 1935. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504-060, 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІІ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Війна в Африці.

НАСТРОЇ В ІТАЛІЇ.

НЕАПОЛЬ, 8. 11. ПАТ. Вчора ввечір вулицями міста йшли в поході студенти, кидаючи гасла бойкоту проти тих держав, що приєднались до санкцій. На виставах чужих крамниць приклеювали вони відповідні відозви.

ЗБРОЯ І ГАЗОВІ МАСКИ.

БЕРБЕРА. 8. 11. ПАТ. Агенція Райтера заперечує вістки буцім-то через сомалійсько-британську територію перевозять зброю для абісинців; це тільки таборове знаряддя та газові маски.

ДАЛЬШІ ТРАНСПОРТИ ВІЙСЬК.

НЕАПОЛЬ, 8. 11. ПАТ. 7. ц. м. відплили звідси два пароплави до Східної Африки, забираючи із собою 50 бомбометів і 2000 чорних сорочок.

МАКАЛЄ ЗДОБУТЕ.

АДІС-АБЕБА, 8. 11. ПАТ. З Гаррару є звістки, що абісинські війська зосереджуються у трьох відтинках. З цього можна зробити висновок, що в найближчому часі абісинці стануть наступати в Огадені. 40.000 вояків іде здовж берегів ріки Дзуба у напрямі Дольо; друга армія йде до Огадену, третя з 30.000 осіб збирається довкола Гередауа.

ПАТ повідомляє, покликуючись на рíжні чужинецькі джерела, що італійці ввійшли до міста Макале.

ОДНІ БОЙКОТУЮТЬ — ДРУГІ ТОРГУЮТЬ.

РІО ДЕ ДЖАНЕЙРО. 8. 11. ПАТ. Бразилія заключила поважний торговельний договір з Італією. У ноті до Ліги Націй Бразилія підкреслює, що не належить до Ліги і не підчиняється її постановам про санкції.

ЛЬОНДОН. 8. 11. ПАТ. Із стейту Тексас прийшли звістки, що італійські агенти вживають заходів, щоб там купити 50 мíл. бочок нафти для своєї армії і платять по півтора доляра за бочку. Нафту хотять переслати посередньою дорогою через Німеччину та Австрію.

З Льондону повідомляють теж, що три великі нафтові міжнародні товариства переговорюють про спільну торговельну трансакцію з італійцями.

СТАН АБІСИНСЬКОГО ЗБРОЄННЯ.

АСМАРА, ПАТ. Стверджують, що абісинці мають тепер 1 міліон карабінів старого типу і 250 міліонів набоїв, крім того 200 легких гармат і кількасот автоматичних гармат, вкінці 35 протилетунських гармат. В останніх днях доставлено 200.000 карабінів нового типу.

ВІДІЗД БЕЛЬГІЙСЬКОЇ МІСІЇ.

АДІС-АБЕБА, ПАТ. До Джібуті виїхала бельгійська військова місія, яка 5 літ перебувала в Абісинії. Відізд місії мав урочистий характер, шеф місії дістав від негуса листа до бельг. короля з подякою за поміч бельгійських старшин при організації абісинської армії.

БЛЬОКАДА ІТАЛІЇ ДОВЕДЕ ДО СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

ЛЬОНДОН, 8. 11. ПАТ. Міністер війни льорд Галіфакс, промовляючи у Берклей між ін. сказав, що якби замкнено Суеський канал, то це довело би до війни. Не можна дозволити на це, щоб Ліга Націй, припиняючи війну в Африці, викликала її в Европі. А думаю — говорив міністер — що такий був би неминуче вислід політики, що її поручають деякі дорадники, на думку яких наше становище не є ще досить рішуче. Вони твердять, що від початку війни ми повинні були проголосити бльокаду Суеського каналу та відтяти італійців від Африки.

ВЖЕ Є ОДЯГИ З МОЛОКА.

Мусоліні приняв на авдієнції винахідника синтетичної вовни, Антонія Ферeтія, який показав йому кілька одягів, зладжених із вовни, яку фабрикують із казеїни. Мусоліні висловив велике вдоволення з приводу цього винаходу, який пристосують уже в цій війні.

З АМНЕСТІЇ СКОРИСТАЄ 20.000 ВЯЗНІВ

У судових колах переконані, що з амнестії скористає яких 20.000 вязнів, значить більше як 1/3 вязнів.

ПОСТИШЕВ ГОВОРИТЬ ЗНОВУ.

Дня 3. ц. м. почалися наради київського окружного комітету КП(б)У. Постишев виголосив велику промову, присвячену завданням партійної організації на Україні в боротьбі за „нові перемоги колгоспів і совхозів". Постишев домагався зокрема значного покращання годівлі худоби. *(ВУ)*

ЩЕ ОДИН ЗАМАХ НА УДАРНИКА.

„Ґудок" з 5. ц. м. помістив депешу з Харкова, що біля стації Занка найшли мужчину з обтятими ногами й розбитим черепом. Устійнено, що був це кондуктор Бєлєвцов, найкращий новий ударник, т. зв. стахановець, якого вибрали на зїзд до Москви делєгатом. Бєлєвцова перевезли до лічниці в Харкові, де він прийшов до притомности й зізнав, що їхав до Москви і що його скинули з плятформи „невідомі типи, мабуть клясові вороги". Совітська прокуратура кладе велику увагу до тієї справи. Головний прокуратор СССР Вишинський передав цю справу прокураторові залізничого суду, Ґорбулєвові, що виїхав до Харкова. *(РО)*

ФУЗІЯ ФРАНЦУСЬКИХ СОЦІЯЛІСТІВ.

На конґресі трьох „незалежних французьких соціялістичних партій", в якому взяли участь представники французьких соціялістів, республиканських соціялістів і т. зв. „Соціяліст Франс" ухвалили мин. неділі фузію тих партій в одну „Республикансько-соціялістичну унію", до якої мають приступити й „нео-соціялісти". Конґресом проводив Поль Бонкур.

СВАСТИКА — ОФІЦІЯЛЬНИЙ ПРАПОР.

БЕРЛІН, 8. 11. ПАТ. На передмісті Берліна, у Спандау зорганізували велике свято, підчас якого вивісили нові прапори та відбирали присягу від новобранців. У святі взяли участь головний командант армії на суходолі ген. Фріч разом із ген. Сектом.

ПРОЦЕС СТАВІСЬКОГО.

У Парижі розпочався сензаційний процес проти головних винуватців величезних обманств Ставіського. Сам Ставіський, як відомо, в моменті арештування відібрав собі життя. На лаві обвинувачених є його жінка, ген. Барді де Фуру і кілька інших осіб, що колись грали чільну ролю у французькій фінансієрі.

ВІЙНА АНҐЛІЙСЬКИМ НАЗВАМ.

Італійці виповіли війну всьому, що анґлійське. В Римі готель „Іден" перезвали на готель „Парадізо", а готель „Льондон" на готель „Адуа". Капелюхи а ля Іден зникли із крамниць і голов італійців. Одного італійця, що про це забув, прикро потурбували на вулиці. Загалом перемалювали в Римі кількасот шильдів і написів.

ВІДГРОЖУЮТЬСЯ ГРЕЦЬКОМУ КОРОЛЕВІ.

Із Льондону повідомляють, що грецький король Юрій, крім багато ґратуляційних телеграм, одержав теж телеграму, підписану грецькими републиканцями. В телеграмі погрожують, що поворот короля до Греції може скінчитися катастрофою.

СВЯТКУВАННЯ 1050-ЛІТТЯ СМЕРТИ СВ. МЕТОДІЯ В ЮГОСЛАВІЇ.

У звязку з 1050-літтям смерти св. Методія католицька Югославія підготовляє великі обходи в честь апостолів славян св. Кирила й Методія. В часі від 20. листопада ц. р. до 5. липня 1936. р., що його названо ювилейним, будуть у всіх костелах Югославії відправляти ювилейні богослуження з відповідними проповідями. Епископат видасть у тій справі пастирський лист, що доручатиме водночас академії, концерти, відчити і т. п., присвячені памяті св. Кирила й Методія. В костелі св. Кирила й Методія в Загребі вмурують на закінчення врочистостей пропамятну таблицю, а вулицю, при якій стоїть цей костел, назвуть їх іменем. (КАП).

„Гітлер підготовляється до нападу на Україну".

У Москві відбулась учора в 18 роковини революції велика військова ревія з участю всього московського і половини ленінґрадського ґарнізону. Присягу склало 60.000 новобранців совітської армії. Присяга відбувалась у тому самому часі, коли Адольф Гітлер відбирав у Берліні присягу від перших, після великої війни, рекрутів німецької армії. Після „паради" Ворошилов виголосив велику промову, в якій ентузіястично зясував поліпшення совітського промислу. На святочнім засіданні московського совіту у всіх промовах нападали большевицькі достойники на Німеччину, твердячи, що Гітлер підготовляє напад на Україну.

Пополудні в Москві відбулась забава. На вулицях витанцьовували тропака на переміну з танґом і фокстротом. Деяких членів професійних орґанізацій даром угощувано „сивухою" і перекусками.

Першолистопадові свята.

СВЯТО 1. ЛИСТОПАДА В ПЕРЕМИШЛІ.

Дня 31. жовтня ц. р. відбулося як щороку листопадове свято в Перемишлі. Почалось воно панахидою за полеглих членів УГА в катедральній церкві, яку відправили оо.: прелат *В. Гмитраневич*, крил. *В. Гриник*, в. канцлер *І. Поячак*, духовник *Денько*, сотр. *В. Маселко*, д-р *Ф. Мацеляник* і д-р *Ст. Граб*. По відправі виголосив проповідь о. префект *Городиський*. Потім в год. 8-ій у великій салі Народнього Дому відбулася святочна академія. В цьому році програма академії була доволі скромна. Вступне слово виголосив полк. *Красіцький*, свої спомини з часів визвольної війни відчитали адв. д-р *М. Хробак* і дир. *С. Станимір* та реферат інж. *І. Скоропада*. Між поодинокими точками виступав хор молоді під дир. *В. Нагайського*. Салю виповнило громадянство вщерть.

В 10-ліття Лугової Орґанізації.

Лугові свята в Товмацькім повіті.

Дня 22. вересня ц. р. відбулося лугове свято у Вільшаниці, пов. Товмач, при участи коло 100 вправляючих луговиків і луговичок. Дефіляду відбирав голова „Повітового Лугу" д-р Слоджинський. Видців було коло 1500. Виведено лугові вправи, аркана й вежі.

Дня 29. вересня відбулося лугове свято в Колині. Промову до луговиків (-ок) про значіння Лугової Орґанізації виголосив П. Ковальський.

Дня 6. жовтня відбулося лугове свято у Вільхівці. Вправи переведено приписані на 1935 р. Промову виголосив секретар „Повітового Лугу" п. Кливайло, який і відбрав дефіляду присутніх „Лугів".

Дня 13. жовтня відбулося лугове свято в Деляві. Про значіння Лугової Орґанізації виголосив промову заст. голови „Пов. Лугу" п. В. Бриницький з Долини.

Італійська преса про Україну.

Відгук напруження між Італією та СССР наслідком війни в Африці.

Італійсько-абісинська війна спричинила те, що й між Італією та Совітами взаємини загострилися. Совітська дипльоматія мріє про ідеал большевиків: запалити між державами Европи пожежу війни і таким робом — по думці Кремля — приспішити революцію пролетаріяту в Европі. У даному випадку залежить Совітам на упадку фашизму в Італії. Через те останніми часами появляються в італійській пресі протисовітські статті, в яких широко говориться про Україну. В останньому числі римського двотижневика молоді „Конквісте" (25. X. 1935. ч. 18) поміщено дві статті п. н.: **„Над Чорним Морем хмариться"** і „Антиевропейська Москва". Перша стаття пера Франческа Таддеї, друга Лявра Майнарда.

В статті „Над Чорним морем хмариться" автор широко розписується про значіння Чорного Моря для України і для Італії. Розглянувши коротко історичне значіння цього моря для колишніх републик дожів Дженови та Венеції, автор статті звертає увагу, що й тепер Італія цікавиться цим питанням. „Ми не повинні гаяти час і мусимо цікавитися Чорним Морем, де час і події приготовляють дуже цікаві для нас несподіванки". У статті в синтетичній формі переповідається боротьбу України проти Москви, про політику колишньої і теперішньої Москви супроти України. Читаємо, що Україна, це „справді єдина смуга (під московською кормигою. М. З.), що вплив заходу відчула безпосередньо... Культуру і мистецтво України, витворені під впливом Заходу, Москва перебрала до себе. І це була перша европеїзація Росії царів". Статтю автор закінчує міркуванням, що „Без сумніву краще мати над Чорним Морем самостійну Україну, ніж СССР. Тоді врешті прийшов би кінець панрусицизмові, який започаткував Петро Вел., що хотів коронуватися в Царгороді. Сталін зі своїм комунізмом перевищує Петра. Поширюючи території Европи супроти Азії, змінилась би вся европейська система"....

Лявро Майнарді у своїй статті **„Антиевропейська Москва"** дуже поважно та глибоко призадумується над Москвою, як противропейським чинником. Стаття починається: „Постава, яку зайняв пан Літвінов у Женеві в справі італьо-етіопійського конфлікту, є крикливим контрастом до жорстокого російського кольоніяльного імперіялізму. Проте, ця постава відповідає російському духові і нікого не може дивувати. Пхнути якусь потугу Европи проти Італії, означає ослабити єдність заходу на виключну користь інтимного протиевропейського змісту Росії".

„З безстороннього огляду історії Европи бачимо, що життя та історія західних народів були створені індивідуальностями, партіями, суспільністю. А російська історія створена державою, усібленою монархом автократом (Петро, чи Сталін), яка всі кляси зробила своїм рабом, або їх зрівняла".

Кінець статті такий: „Отож зробивши перегляд усіх часів, усіх авторів, усіх устроїв, які були, чи які колись будуть у Росії, виринає перед нашими очима ясна візія російського месіянізму, який іде війною проти Заходу".

У своїй статті Л. Майнарді широко цитує російських авторів, які говорять чи проповідують, що Росія повинна, чи має знищити захід. І такі автори як Леонтієв, Тютчев, Достоєвський, Булгаков, Бакунін, самі переконають суспільність Заходу, що таке справжній московський Схід.

М. Зазамський.

КОНДИЛІС ПОСЯГАЄ ПО ДИКТАТОРСЬКУ ВЛАДУ У ГРЕЦІЇ.

АТЕНИ, 8. 11. ПАТ. З урядових кол повідомляють: По повороті короля премієр предложить йому димісію кабінету. Ген. Кондиліс сподіється, що негайно король припоручить йому створити новий уряд, потім Кондиліс домагатиметься згоди короля на розвязання національних зборів. Новий уряд під проводом ген. Кондиліса представиться національним зборам і коли не дістане у них більшости, негайно розвяже національні збори та розпише нові вибори. Тоді вибори відбулися би в першу або другу неділю грудня.

НЕНАДІЙНА ДИМІСІЯ ШЕФА РИМСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ.

БЕРЛІН, 8. 11. ПАТ. Вчора прийшло ненадійно до зміни на становищі шефа римської поліції. На місце Кокчія квестором іменовано Пальму. Цю зміну звязують з протианглійськими маніфестаціями молоді. Зауважують теж, що зміна прийшла безпосередньо після розмови амбасадора Дрюмонда з Мусолінієм, хоч як запевнюють офіційні кола справа протианглійських демонстрацій не грала в цій розмові ролі.

Стрий має свій музей.

З діяльности музею „Верховина" у Стрию.

Музейне Т-во „Верховина" у Стрию вийшло вже помалу із скромних початків своєї діяльности і стало на певний шлях свого розвою: По довгих заходах удалося одержати дуже вигідне приміщення в будинку „Народньої Торговлі", в самому центрі міста (Ринок). Приміщення це відповідно уладжено і упорядковано експонати, головно з етнографії, відділ ікон та бібліотеку. За останні роки нав'язав музей ширші взаємини з громадянством східної частини Бойківщини і Наддністрянщини, щоби забезпечити відповідні експонати. Дещо вже є у зборах музею, але дуже багато річей ще на місцях і жде найближчої нагоди, щоби перейти до музею. Брак грошей, а до недавна і відповідного приміщення, не дозволяли виконати усього.

Головну вагу поклало Т-во на народнє мистецтво, етнографію, збір знаряддя до праці в сільському господарстві, рибальстві, мисливстві, тощо, в околиць, обнятих діяльністю Верховини. Таку працю узгіднено на союзі наших обласних музеїв, а недавні відвідини представників музею „Бойківщина" в Самборі, д-рів Кобільника і Скорика та професора львівського університету д-ра Суліміpського дали музееві „Верховина" признання за доцільно ведену працю.

Щоби увійти в тісний контакт із селянським населенням своєї округи уладило Т-во „Верховина" в неділю 20. X. ц. р. у великій салі „Народнього Дому" показ народньої ноші. Задля цього побудовано серединою салі вузький довгий поміст, висотою сцени, яким проходили групи учасників. Переміщено відповідно крісла на салі, так, що вся публика могла докладно приглянутися показові. Проф. Т. Залеський подав у вступному слові дещо про значіння музеїв, святинь народньої творчости, в яких — як каже латинська приповідка — „мертві живуть і німі говорять". П. Гена Костівна відчитала реферат про народню ношу, в якому спинилася над впливом природи на народнє мистецтво, подаючи далі основно історичний бік справи. Брак пануючих верств у нас був причиною, що тільки серед селянських мас збереглося національне мистецтво. В цілому світі видний зворот до національної народньої ноші, а є держави, де і найвищі верстви, починаючи від пануючих, носять у великі державні свята. Розглядом причин занику по селах народньої ноші і закликом до селянства, щоби хоронило її, закінчила свій реферат.

Відтак пішла властива програма, в поодинокі її частини пояснювала зібраним п. І. Домбчев-

---

ВАСИЛЬ МАКОВСЬКИЙ 65)

ГМІНД.

ТАБОР УКРАЇНСЬКИХ ЗБІГЦІВ І ВИСЕЛЕНЦІВ У ЧАСІ СВІТОВОЇ ВІЙНИ 1914—1918.

Спогади зперед 20-ти літ.

X.

ЖЕРТВЕННІСТЬ ГМІНДІВСЬКИХ ВИСЕЛЕНЦІВ.

„Ще Бог не все роздав, що мав".
(Нар. приказка.)

З народів, що входили в склад старої австро-угорської монархії, чи не найчисленніших і найважчих жертв зазнав нарід український. На його батьківщині лютувала війна, що мала рішати про істнування двох великодержав, і не перебирала в засобах боротьби — ні етичних, ні матеріяльних. Через залюднену українським народом галицьку землю за чотири страшні роки, — безнастанно перевалювалися цілі стовпища військ, що насильствами і пожежними згарами значили сліди своїх перемог і погромів. Обі, у смертельних змаганнях держави, з кервавих кігтів по шматку видирали собі цей багатий кусок Данилової землиці, про споконвічних господарів тієї землі не то не дбаючи, але сам їх привид на тій землі пятнуючи за злочин. Мечем, вогнем, виселеннями, засланнями, жорстокими знущаннями і жахливими вбивствами вигублювали перехідні переможці наше життя, винищували наше добро.

Гекатомби жертв приніс у цій війні український нарід в імя Божої правди; хоч ще й ними не відкупив прадідівських провин і не доповнив чаші своїх мук і терпінь до передбаченого Провидінням краю. Всеж може менше лишиться її доповнювати дальшим поколінням, якщо у боротьбі за кращу долю не будуть розтрачувати того жахливого завдатку, який у посвяті зложили їх діди і батьки.

До насильних жертв, вимушених виселеннями і засланнями, належить теж ґміндівський табор. Та не тільки не впасти духом серед страхітливих злиднів, а терпеливою видержливістю піднести насильство до висоти жертвенної самопосвяти, — ось що було вершком української жертовности у ґміндівському таборі; а найвеличнішим її виявом перед народом і історією, була жертовність молодого життя, стрілецькі добровольці. Не зважаючи на мерзенні підозри та невірку ворогів нашої нації — коли із смішною обережністю в березні 1916. року дозволили у ґміндівському таборі зголошуватись добровольцям до „У. С. С-ів" — з чого зразу ґміндівські німці а то й управа табору кепкували, з такого виснаженого, асентерунками здесяткованого табору, зголосилося за 3 дні більш за дві сотні найкращої, найдобірнішої молоді, яку треба було спинювати, не побуджувати до кервавого танку. І треба було тую молодь пересіяти крізь решето найменших фізичних вимог, потрібних до важкої служби, до якої вона зголосилася; а то зголошувалися просто — дітваки. Всеж 137 юнаків віддав ґміндівський табор 25. березня 1916. року в руки четаря „У. С. С-ів", Сідельника. Мусіли замовкнути злобні насмішки і підзорливі натяки упереджених чужинців, які такої дивовижі, — щоби добровільна саможертва сягала поза межі життя, — не годні були зрозуміти. Але дарма: самі були свідками того неабиякого захоплення, яке при відході з табору перших добровольців обгорнуло не лиш їх самих, але й їх рідні й увесь табор. Цю сотню названо у віденському стрілецькому коші — „ґміндівською". Вона була живим доказом найвищої жертвенности нашого народу і водночас докором для держави за презирне знехтування в 1914. році стихійних українських настроїв, які годні були пірвати тоді цілий нарід до борні з Москвою. Але „обережний" австрійський уряд обмежив число добровольців до 2.000 людей. Проте ввесь світ від подиву стенувся — що може така жмінка, коли вона захоплена.

На тому першому ґміндівському наборі, посвятний пал до Українського Стрілецтва — хоч як його уряд остуджував своїми невтямливими обмеженнями — не покінчився. 6. листопада 1916. року відїхало до военного коша 45 добровольців, 10. листопада 40 добровольців, 15. листопада 70 добровольців. Також і в 1917. році, добровольці тягом зголошувалися; набиралися з доростаючої дітвори. Все треба мати на увазі, що ті добровольці були справжніми добровольцями. Уряд, хоч позволив їх набирати, та гостро заборонив агітувати, навіть заохочувати. Крім цього, проти „У. С. С-ів" у таборі все сичіла ненавистю мафія московських та інших перевертнів. (Далі буде).

…ська. Група селян з Кальної (Скільщина) вивела частину весілля в домі молодого, показуючи танці, звані: „Скакавка з вінками“ і „чірка“. Переведено показ народньої ноші з Тернявки к. Болехова, Сихова к. Соколова і дуже мистецької староміщанської ноші з Должки к. Болехова та селянської, з виразними орієнтальними впливами, з Тисова к. Болехова.

Дуже цікаво вийшли вечерниці, виведені групою селян з Поляниці к. Болехова. Це був т. зв. „доманий вечір“, на якому дівчата ломлять кужіль, закінчуючи сезон вечерниць. У часі вечерниць показано, як молода і дружка просять на весілля. Танцювали і співали при звуках маленької гірської сопілочки. Група з Тисова вивела весільний похід; селяни з Дідушич Великих показали свої стародавні строї, а на закінчення першої частини програми відтанцював 13-літній хлопчина з Лисятич по мистецьки „чумака“.

У другій частині програми вивела група з Кавська фрагмент весілля та співала пісні дуже давнього походження, м. ін. старинну колядку і щедрівку, після якої група хлопців висилає вінчувальника „гречній панні“, а група дівчат вінчувальницю „гречному паничеві“. Групи селян з Більча, Медinич і Боянова (к. Журавна) показали свою народню ношу. Народні вбрання жінки і мужчини з Боянова, особливож жіночий стрій, захоплював своєю красою і шляхотністю форм. Врешті виведено найкращу точку програми: весілля села Лисятич у прегарних народніх строях. Жінки всі у білому, а мужчини в темних чумарках з кармазиновими прикрасами. Тоді, як у народній ноші таких сіл, як Кавсько видко виразні впливи народньої ноші турецької, в Тисові грецької і т. д. Лисятичі зблизили нас зовсім своїм побутом до козацької Наддніпрянщини. Не тільки своїми народніми одягами, але й піснями, звичаями й обичаями. Видко було величезну ріжницю поміж весіллям бідного гірського села і достатнього наддністрянського. Лисятицька група, злож. з кількадесять людей, вивела не тільки весілля, але й відспівала серед відповідної акції народні побутові пісні, м. ін. пісні, що співають жінки, які зійшлися, щоби помогти зібрати обжинки вдові. Показом нар. ноші села Міжуць к. Долини і особливо гарної жіночої ноші села Човган к. Болехова закінчено цей цікавий вечір.

Щоби причинитися цьому показові, приїхали на цей день до Стрия і гості делегати, а то: Пані І. Павликовська і Л. Бурачинська від кооперативи „Народнє Мистецтво“ у Львові, І. Гургулівна від „Національного Музею“ та проф. д-р Скорик зі Самбора від музею „Бойківщина“. Саля була заповнена цікавими глядачами з міста й села. Показ зробив велике враження, а то так на мешканців міста, як і села. Був немов подув свіжого вітру з гір і піль, що лікує душу сучасної цивілізованої людини, спрагнену серед гамору і крику міського життя та тандити в сучасному одязі селянина — живої краси народнього побуту.

Управа музею „Верховина“ не тільки зробила добре діло собі, бо окрім костюмів і експонатів придбала ще й невеликий дохід з імпрези, але передовсім громадянству і то головно селянству. Селяни дуже раділи, що їх гарно приймали; боялися спершу, чи в місті не висміють їх, але тепер дуже радо взяли би участь в подібному святі. Музей увійшов у тісний контакт із селянськими масами і зацікавив їх власною їх справою: збереженням народнього мистецтва. „Стрийська Думка“ звертається до селян Стрийщини, Сколівщини, Болехівщини, Долинщини, Журавенщини і т. д., щоби жертвували експонати для Музею. Як відомо, старі селяни нерадо віддають такі речі; вони бажають, щоби їх поховано у старих одягах. Але свідомість ваги культурного діла, що його робить „Верховина“, переможе і це, а де не можна числити на жертвенність одиниці, пропонує „Стрийська Думка“, щоби національні установи даного села зложилися і закупили для музею експонати.

Льокаль музею буде небавом відчинений для постійних відвідувачів і від тепер поміщувати буде управа музею звідомлення із своєї діяльности.

Р. Д.

Рогатинський повіт у світлі статистики.

Рогатинський повіт у світлі статистики.

Головний Статистичний Уряд подає такі статистичні дані про рогатинський повіт на основі перепису населення з 9. грудня 1931 р.

ПРОСТІР, ЗАГАЛЬНЕ ЧИСЛО НАСЕЛЕННЯ І ВОЛОСТИ.

Простір рогатинського повіту 1,147,0 км². Загальне число населення повіту 127.252, з того мужчин 62.045, жінок 65.207. По містах рогатинського повіту мешкало 15.578 осіб, по селах 111.674 осіб. Густота населення на км² 110,9. У повіті є 3 міських, 11 сільських волостей, 112 сільських громад і 326 місцевостей.

ПОДІЛ НАСЕЛЕННЯ ЗА ВІРОІСПОВІДАННЯМ.

На загальне число 15.578 міського населення по містах було 6.316 греко-католиків (40,6 прц.), 3.213 римо-католиків (20,6 прц.), 6.004 жидів (38,5 прц.) і 44 інших (0,3 прц.).

По селах на загальне число 111.674 осіб було **84.090 греко-католиків** (75,3 прц.), 23.895 римо-католиків (21,4 прц.), 3.462 жидів (3,1 прц.), 162 інших (0,1 прц.).

МАТІРНА МОВА.

По містах записали, що українською мовою говорило 4.272 особи (27,4 прц.), руською мовою 1.316 осіб (8.5 прц.), себто **разом нашою мовою говорило** 5.588 осіб (35,9 прц.), польською мовою 6.294 особи (40,4 прц.), жидівською з гебрайською мовою 3.689 осіб (23,7 прц.), 7 осіб іншою мовою.

По селах записали, що українською мовою говорило 55.538 осіб (49,7 прц.), руською мовою 23.749 осіб (21,3 прц.), себто **разом нашою мовою говорило 79.287 осіб (71 прц.)**, польською мовою говорило 29.858 осіб (26,7 прц.), жидівською з гебрайською мовою 2.422 осіб (2,2 прц.), 45 осіб іншою мовою.

НЕГРАМОТНІСТЬ.

По містах не вміло ні читати ні писати 2.644 осіб (21,8 прц.), **по селах** неграмотних було 22.398 осіб (27,2 прц.).

ВЕЛИЧИНА СІЛЬСЬКИХ ГОСПОДАРСТВ.

На загальне число 15.578 осіб міського населення з хліборобства проживало 5.051 (32,4 прц.), по селах на 111.674 осіб черпали засоби прожитку з хліборобства 102.029 осіб (91,3 прц.). На 19.460 господарств: **карловатих** нижче 2 га було 9.986, **на яких** проживало 42.465 осіб (4,3 на господарство), 6.115 простором від **2—5 га, на яких** проживало **31.704** осіб (5,2 на господарство), 1.251 простором від 5—10 га, на яких проживало 7.196 осіб (5,8 на господарство), 133 простором від 10—15 га, на яких проживало 784 особи (5,9 на господарство), 39 простором від 15—20 га, на яких проживало 206 осіб (5,3 на господарство), 40 простором понад 50 га, на яких проживало 106 осіб (2,7 на господарство).

З найманої праці у хліборобстві проживало 9.315 осіб, з того було 139 умових робітників, 9.176 фізичних робітників, між якими було 175 ремісників.

З НОВИХ КНИЖОК.

Війна і революція на Волині.

Улас Самчук: „ВІЙНА І РЕВОЛЮЦІЯ“. II. ч. „Волині“, Львів 1935. ст. 271. Бібліотека „Дзвонів“.

Читаючи II-ий том Самчукової „Волині“, думаємо весь час над тим, чому в нас досі так мало відгуків великої війни у літературі і чому все те, що в нас пишуть, має на собі сліди такого нервового поспіху. Здавалось би, все ясно: ті, що воювали, не мусять уміти списувати свої вражіння; ті, що ще були дітваками, майже не знали школи, де могли би вчитись; пізніше прийшли роки підпольних організацій, безробіття і спорт. А щодо поспіху не треба аж викликати великих імен війни, революції та кризи на всіх фронтах.

З чужої літератури знаємо неодне обличчя війни. Що є нового з війни у Самчука? Те, як вона різьбила дитячу душу рильцем, неподібним до впливів в інших народів. Війна на наших землях, таких, як Волинь, не була зрозуміла для селянина. Наш хлібороб бачив, як толочать його ниви чужинці і всіх уважав за ворогів. Та прийшов мент, коли починав він під одностроями ріжних армій відріжняти „своїх“ і „чужих“. Одним із далекосяжних наслідків такої війни, непередбачених нашими ворогами, була національна свідомість, яку прокидали самі події, сильніші, ніж ті, що над ними хотіли панувати.

Ось головні мотиви у повісті Самчука і вони беруть нас якнайживіще за серце. Бачимо поодинокі ступні прокиду національної свідомости в душі сільського хлопчини, який шукає відповіди на те, що діється довкола нього. Старий селянин, що все життя виріс на землі, що так мало читав і так мало бував у світі, простим інстинктом людини, яка боронить спадщини своїх предків і здоровим розумом чесного робітника вміє орієнтуватись, хто його прихильник у цій великій боротьбі держав та інтересів. А син? „Він хоче думати і хоче знайти себе. Його душа роздерта промовцями, поняттями, плякатами. Він ще надто молодий, щоби знайти справжню віру свою, тверду, мов камінь і непохитну, мов гори. Він мусить чути, бачити і пізнати істину“.

Вся повість змальовує нам ріжні етапи такого змагання за ясний образ: яке місце серед великої боротьби молодих ідейних земляків, що кохають свою землю, бо вірять, що вона витримає довше, ніж ті, що хотілиб її забрати.

У цьому томі стиль Самчука став звязкіший, більше нервовий, ніж у І-му, коли він змальовував епічні у своєму спокою картини. Обережно оминає він сцен, що так легко спокушують молодих авторів: не малює великих битв ні рухів революційної маси в місті. Все тут якось зведене до обсервацій скромних героїв, які думають і переживають події наївно. Там, де перед ними виринають важливі моменти з нашої історії, їх міркування не виходять поза відрухові проблиски, протести, бажання. Неодин наш автор зіпсував свій найкращий намір змалювати повнежну картину визвольної боротьби, коли почина́в підтримувати малюнок патетичними мудраціями. Повісти із фільософічних міркувань не складеш, навіть коли ти фільософ. Самчук слухає більше серця та здорового інстинкту, як його герої і робить те, що може, якнайкраще.

Не має він іще тої перспективи перед собою, щоб заволодіти цілим матеріялом і перевести одноцільну композицію. Не підготовляє він дії, коли виводить нових героїв, не звязує їх безпосередньо з тим, що має прийти, бо розділи в його повісті не означають відступів між одною дією і другою. Оповідає він, якби собі пригадував обривки замазаної минувшини і віссю всієї акції, як для вихованця села, стають головно пори року, а не поодинокі факти з життя його героїв або з війни. Враження таке, що повість може кінчитись у кожному місці і нема причини, чому не моглаб вона бути ще вдвоє довша — все тут розливається, як у тих дядьків, що ладні завсіди все починати наново.

Згадуємо мимохіть Мирного з останніх творів: як приємно було слухати його описів, дихати сільським повітрям, але як часто не могли ми пригадати на другий день, на якому місці ми вчора закрили книжку! Змінився стиль. Самчук немов би сам дбав, щоб не нудити:

„Жнива, праця. По жнивах одного разу вві гналося до села кілька кінноtчиків. Випустили в небо кулеметну стрічку і наказали старості зібрати стільки-то й стільки харчових продуктів. Зібрали, забрали і поїхали. Знов тиша. Але одного дня над осінь до села приїхали якісь люди. Так і так. Повстання! Весь народ встає. До зброї! Село заворушилось. Звилися рушниці, кулемети. Встали сотні і знов зо всіх боків заговорили кулемети“.

Здавалося би, що не можна коротше. Та хто не має часу обдумати свого оповідання так, щоб вибрати тільки те, що сутнє, зважити кожне слово і кожний образ, може оповідати якнайкоротшими реченнями так, якби наслідував Магабарату. Це своєрідна балакливість, характеристична для нашої доби, що кохається у мішних словах, вигуках, покликах і маніфестах.

Самчука рятує мова, достосована до матеріяльних предметів, серед яких він певно поводиться, рідко використовуючи мову нашої політичної публіцистики, де абстрактні слова перемішані, як маски на маскараді. Це мова соковита, свіжа, барвиста, досить багата не книжкова може навіть занадто слухняна під пером автора, що часто залюбки ліпить з неї свої ліричні враження тоді, коли ми вже чекаємо дальшого ходу подій, характеристики осіб, зміни настрою.

Не маємо повістей. А вже повісти з селянським побутом вийшли у нас до макулятури. Мабуть від 30 літ не читає їх галицька інтелігенція. Галицькі письменники не мали ніколи хисту втягнути запах села повними грудьми і більше цікавились ним з погляду ріжних суспільних питань, підсолоджених стилізованими описами і занадто часописними рефлексіями. Не диво, що навіть добрі селянські повісти наддніпрянських письменників належали в нас більше до книгозбірень, як до лектури. У такій літературі, як наша, так само як у норвезькій, повісти з селянського життя можуть належати до постійної продукції, якої ніколи не буває за багато. Якби Самчук міг хоч трохи розвіяти серед наших читачів закорінений погляд, що такі повісти мусять бути нудні — то вже через те одне його заслуга була би велика.

м. р.

НОВИНКИ.

— **Поминальне Богослуження за бл. п. Миколу Мороза**, емер. проф. сем. проголошене у вчорашнім числі „Діла" відправиться в год. **9-ТІЙ РАНО** в суботу 9 листопада в Успенській церкві.

— **Одинока** українська **фабрика футер** „Хром", Пр.-Торг. Спілка з о. п. у Львові, вул. Руська 20, тел. 271-83, поручає по найдешевших цінах футра жіночі і чоловічі та всілякого рода футряні шкірки, як також приймає до крашення і перерібки уживані футра.

— **Театр ім. Тобилевича у Винниках.** Як нас повідомляють, Театр ім. Тобилевича загостить їдучи на Львів, і до підльвівських Винник, де в салі „Просвіти" дасть дві вистави: в понеділок 11. ц. м. „Дівча з Маслосоюзу" й у вівторок 12 ц. м. „Гори говорять". Так і Винники матимуть змогу оглянути обі ці сценічні новинки в постановці відомого нашого театру й винничани напевно з тієї нагоди скористають.

— **Відчит у „Зорі".** В неділю 10 ц. м. відбудеться в салі Т-ва „Зоря" у Львові, вул. Вірменська 25, виклад д-ра Івана Колача на тему „Що то за край Абісинія і з чого повстав теперішний конфлікт між Абісинією та Італією". Початок в год. 12 в полудне. Виділ запрошує всіх членів і прихильників т-ва з родинами.

— **Концерт у Тернополі.** В неділю 10 ц. м. відбудеться в Тернополі концерт відомих артистів співачки Іванни Шмериковської Приймової і пяніста Романа Савицького.

— **Академічне віче** відбулося минулого четверга у Львові. Обговорювано справу обнижки академічних оплат, підвищених цього року, справу академічних стипендій, приділюваних без опінії сенатів, вакаційні практики і т. п. Вирішено резолюцію, що домагається зниження оплат за науку, знесення нових маніпуляційних та іспитових оплат і кар за спізнення оплат, передачі права розподілу стипендій академічним сенатам і т. п. Подібне віче відбулося і в політехніці.

— **Модернізація львівських водопроводів.** У четвер 7. ц. м. відбулося у Волі Добростанській посвячення і урухомлення електричної стації помп львівського водопровідного заведення. Як відомо, Львів бере до своїх водопроводів джерельну воду зі збірної криниці, яку засилює 16 джерел, що бють в долині ріки Верешиці. Ті джерела дають на добу 18.000 куб. метрів води, що її перепомповують опісля до Львова помпові стації у Волі Добростанській, Шклі та Карачинові. Пересильна руротягова лінія тягнеться на просторі 32 км. Дотепер помпували воду з Волі Добростанської парові помпові машини, віднтепер замінено їх модерними, електричними що дають величезну ощадність праці та куди більшу технічну певність тяглости продукції. Елекрифікація добростанської стації помп коштувала поверх 450.000 зол. і всі машини (за вимком одної) виконали фабрики в Польщі. У посвяченні та в оглядинах стацій у Волі Добростанській, Шклі та Карачинові взяли м. ін. участь: президія львівського магістрату з през. міста Дрояновським, віцевоєвода Соханський, гродський староста Протасевич, представники Уряду Гігієни, преси і т. д. Учасники прогульки мали нагоду ще раз з приємністю ствердити, що заряд міста виявляє корисну активність, зокрема в такій важливій ділянці, якою є европеїзація та піднесення здоровности нашого міста.

— **Червінка в Долинщині.** В громаді Тисів пов. Долина шириться пошесть червінки, на яку вмерли 4 особи зміж молоді, а дальших 5 є хорих. Також у Бубнищі захорували на цю недугу шестеро дітей у шкільному віці.

— **Санітарна контроля у фризієрнях.** У звязку з загостренням санітарної контролі над фризієрськими заведеннями заборонено фризієрським працівникам переховувати знаряди праці як бритви, ножички, гребені і т. п. в кишенях. Цей звичай суперечний з вимогами гигієни. Старостинські комісії, покликані до санітарної контролі, мають накладати на такі фризієрні високі грошеві кари.

— **Смерть москвофільського діяча.** У Львові помер Григорій Малец, довголітній директор канцелярії „Общества ім. Качковського" і б. старшина армії Денікіна в 68 р. життя.

— **Курси суспільної праці.** Організаційний комітет курсів суспільної праці, що повстав за почином президента Дрояновського, організує в часі від 2. грудня до 15. червня 1936 р. першу школу суспільної праці у Львові. Завданням курсів вишколити управителів і виховників замкнених опікунчих заведень та організаторів суспільно-освітної праці.

— **Львівська хроніка.** В галянтерійному складі Мінцера при Галицькій площі арештовано служницю Анелю Мельничкову, що заплатила фальшивою 10-золотівкою. Заплативши раз, вона прийшла купувати з фальшивою монетою вдруге. — На головному двірці згинув робітник Павло Лукашек, діставшись між стовпаки двох вагонів.

— **Краєва хроніка.** У Станиславові при вул. 3-го травня мають поставити памятник для вшанування карпатської бриґади леґіонів коштом 140.000 зол. — У Стасьовій Волі біля Бурштина пов. Рогатин посвячено угольний камінь під каплицю. — На залізничому шляху коло Брухович кинувся під потяг 22-літний Станислав Онишко з Рокитна. Колеса відтяли йому голову. — Як повідомляють з Коломиї, арештовано 70-літнього Боднарука і якогось Демнишина, що привязали до стовпа 28-літну Боднарчик і встромили їй в черево вили, наслідком чого вона вмерла.

— **Присуд на молоду комуністку.** Перед окружним судом у Холмі станула 17-літна Бруха Гіншток під закидом комуністичної пропаганди. Суд засудив її на 8 літ вязниці з позбавленням прав на стількиж літ.

— **Справлення помилки.** У 299 ч. „Діла" з 8. ц. м. закралася у статті п. н. „Політичний дискусійний вечір" („З організаційного життя УНДО") прикра друкарська помилка. Одно речення цієї статті появилося в такій формі: „Політика компромісу супроти Польщі засновується на цій передпосилці, що ці обєднуючі моменти є настільки істотні і сильні, що на їх основі буде **неможливо** перевести... відпруження й нормалізацію польсько-українських взаємин..." Має бути: „...що на їх основі буде **можливо** перевести... відпруження й нормалізацію польсько-українських взаємин".

✠ Посмертні згадки.

Володимир Костів, студент III. р. теол. виділу Богосл. Академії у Львові, помер 7 ц. м. в зат. шпиталі. Похорони відбудуться в суботу 9 ц. м. в год. 11. передпол. з церкви Дух. Семинарії на Янівський цвинтар. В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Камінка Струмілова:
9. XI. „Отаман Пісня".
10. XI. „Гори говорять".

Винники:
11. XI. „Дівча з Маслосоюзу".
12. XI. „Гори говорять".

Львів — саля „Скід" Пасаж Міколяша
13. XI. Премієра **„Гори говорять"**, инсценізація з повісти Уласа Самчука — Р. Антоновича і З. Тарнавського на 7 картин.
14. XI. „Дівча з Маслосоюзу", оперетка на 3 дії Барнича і Павлусевича.
Початок год. 8. веч.
Білети вже можна дістати у „Союзному Базарі".

Український театр „Заграва" — саля „Робітничого Дому".
Перемишль.
10. XI. „Верблюд вухом голки".

Великий Міський Театр.
Субота, 9. XI. год. 8. веч. Аб. 4. „Фридрих Великий".
Неділя, 10. XI. год. 12. впол. Театр Ордитка „Одиниада на дворі короля Рика"; год. 3.30. Аб. 1. ціни найнижчі „Музика на вулиці"; год. 8. веч. Аб. 4. „Фридрих Великий".

Театр Ріжнородностей.
Субота, 9. XI. вечірний.
Неділя, 10. XI. год. 8. веч. Аб. 3. „Шіснацятилітка".

Кіна.

АДРІЯ: „Тарзанове кохання", „Наші шофери".
АПОЛЬО: „Княжна чардаша".
АТЛЯНТИК: „Любощі" на основі Арт. Шніцлера.
ВАНДА: „Син Кінг-Конга", „Гарний є світ".
ҐРАЖИНА: „Мальована заслона", „Два гільтаї".
КАСІНО: „Не відходи від мене" (Ел. Бергнер).
КОПЕРНИК: „Монте Крісто".
МАРУСЕНЬКА: „Бар-Міцве", „Живи та смійся".
МІРАЖ: „Сестра Марта є шпіоном".
МУЗА: „Петрусь" (Фр. Ґаль).
ПАКС: „Весняна парада" з Франціскою Ґаль.
ПАЛЯС: „Епізод".
ПАН: „Великий грач", „Шукачки золота".
РАЙ: „Дві Йоасі" (Смосарська).
СВІТ: „Помста дидика" та виступ славної телепатки Іванни Ґріґо.
СОНЦЕ: „Чорний кіт" (Борис Карлов), ревія „Бокс у ревії".
СТИЛЕВЕ: „Малий полковник" (Шерлі Темпль), ревія „На їжака".
ТОН: „Клеопатра" з Кл. Кольбер.
УТІХА: „Тигр Пацифіку" і ревія.
ХИМЕРА: „Пекло" на осн. Дантого та Тижневик із Абісинії.

Закордонне радіо.

Субота, 9. листопада 1935.

Відень (506,8) 15.15 Концерт цитристів, 19.10 Від Штравса до Легара, 22.10 Форт. ресітaль. **Братислава** 298,8) 18.10 Мадярські романси. **Прага** (470,2) 12.35 Сальон квартет, 16.05 Легка музика. **Париж** (1648) 17.00 Легка музика, 21.00 Камер. музика та поезія. **Білгород** (437,3) 11.00, 16.20 Концерт, 17.00 Нар. пісні. **Берлін** (356,7) 16.00 Симф. „Ероїка" Бетовена. **Кеніґсвустергавзен** (1571) 17.00 Пісні, марші, поезії. **Кельн** (455,9) 12.00 Музика. **Мінхен** (405,4) 15.15 Соната г-дур Рідінґера, 18.10 Пісні. **Будапешт** (549,5) 13.30. 17.30 Циганська музика, 22.20 Форт. ресітaль. **Мілянo** (221,2) 12.30 Концерт сучасної музики. **Рим** (420,8) 19.15 Легка музика, 20.50 „Вільний стрілець" оп. Вебера.

Неділя, 10. листопада 1935.

Відень (506,8) 11.45 Симф. концерт, 13.05 Популярна музика, 15.40 Камер. музика, 17.45 Пісоньки й музика, 20.05 Спів. ресітaль Олександра Шведа (барит.). **Братислава** (298.8) 15.00 „Травіята" оп. Верді. **Прага** (470,2) 7.30, 8.30 Концерт, 10.00 Квартет, 20.05 Рос. музика 22.35 Сальон. музика **Париж** (1648) 15.15 Спів, 17.00 Театр Уяви. „Душенька" ком. Фенсільтера, 18.00 Концерт, 21.00 Спів. ресітaль. **Білгород** (437,3) 13.15 Пісні, 16.00 Хор, 18.30 Скрипка, 20.00 Сербський вечір (нар. пісні й танки) **Кавнас** (1935) 19.30 „Оберон" оп. Вебера. **Берлін** (356,7) 12.00 Музика, 18.15 Чотири імпромпту на форт. Шуберта. **Кеніґсвустергавзен** (1571) 15.30 Легка музика. 19.30 Оп. музика. **Кельн** (455,9) 10.50 Тріо на кларнет віольонч. і форт. Бетовена, 14.30 Нова нім. музика, 18.20 Давні танки. **Мінхен** (405,4) 9.30 Соната ц-моль на скр. і форт. Бетовена, 19.20 Веселий вечір. **Будапешт** (549,5) 16.50 Циг. музика, 17.45 Легка музика, 19.45 Спів, 21.20 Концерт орх. **Мілянo** (221,2) 18.10 Вок. концерт, 17.30 Танк. музика, 20.50 „Дріяда" о. Віктора де Сабата. **Рим** (420.8) 14.00 Легка музика, 20.50 Концерт присв. творчости Белінія.

Львівське радіо.

Субота, 9. листопада 1935.

6.30 Ранішня авд., 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Концерт орх., 13.00 Фрагменти з менше відомих опер — гр. пл., 13.25 Хвилина домашнього господарства, 13.30 Концерт бажань, 14.30 При чорній каві — гр. пл., 15.00 Новеля Иос. Конрада: Ядро темноти (до Африки), 15.15 Польська морська торговля. 15.20 Біржа. 15.30 Концерт орх., 16.00 Лекція фр. мови, 16.15 Концерт гармоністів, 16.30 Техн. скринька, 16.45 Вся Польща співає, 13.00 Із Сх. Прусії: Країна за стіною, 17.15 Новини в гр. пл., 17.46 Дикий крілик, 17.50 Місто Хелмно, 18.00 Вес. авд. для дітей: Осінь, 18.30 Огляд видавництв, 18.40 Сільва рерум, 18.45 Легка музика з гр. пл., 19.00 Як села стали містом: Великий Львів, 19.20 Реклям. концерт, 16.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Бунт бабок — легка муз. авд., 20.45 Веч. денник, 20.55 Із суч. Польщі, 21.00 Про Варшаву, 21.30 Концерт симф. орх., фортепіян. 23.05 Прогулька по Европі.

Неділя, 10. листопада 1935.

9.00 Ранішня авдиція, 9.15 Популярна музика з гр. пл., 9.45 Ранішній денник, 10.05 Після богослужения еспанська музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Про ріжні асценізації Гоголевого „Ревізора", 12.15 Муз. поранок (симф. орхестра, фортепіян); у перерві фрагм. із „Лілі Венеди" Ю. Словацького, 14.00 Фрагмент з повісти Каден-Бандровського „Пілсудчики", 14.20 Легка музика з гр. пл., 14.35 Гутірка: 32 міл. зол. для обезпечення 15.00 Рільнича скринька, 15.15 Концерт орхестри гавайських гітар, 15.25 Огляд ринків рільних продуктів, 15.35 Музика з гр. пл., 15.45 Сільський фейлетон, 16.00 Звуковий образець для дітей: Військо йде, 16.15 У музикальному домі — грають діти, 16.45 Концерт вок. терцету, 17.00 Музика. 17.40 Словно-муз. авд.: Львівський ринок, 18.00 Легка музика з гр. пл., 18.15 Театр Уяви: Чи містер Бравн винен? 19.10. Реклям. концерт, 19.25 Спорт. вістки, 19.35 Форт. транскрипції вальсів, 19.45 Літер. новини, 20.000 Фрагм. концерту з кад. хору, 20.45 Виймки з творів Й. Пілсудського, 20.50 Веч. денник. 21.00 На веселій льв. хвилі, 21.30 Подорожуємо касюком: По дорозі до Індії, 21.45, 21.46 Спорт. вістки, 22.00 Танк. музика в вик. орх., 23.05 Танк. музика з гр. пл.

За редакцію відповідає Олександер Костик — Видає Видавнича Спілка „Діло". — З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів. Ринок 10